

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000226 09 Кж
Бања Лука, 26.11.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Велка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.М., због кривичног дјела убиство из члана 148. став (1) у вези члана 20. став (1) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Б.П. из Б., изјављене на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000226 09 К од 10.04.2009. године, након одржане јавне сједнице вијећа, у присуству замјеника главног републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и браниоца оптуженог, дана 26.11.2009. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба окружног тужиоца у Добоју, а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог С.М., преиначава се пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000226 09 К од 10.04.2009. године, у одлуци о казни, тако што се оптужени С.М. за кривично дјело убиства из члана 148. став (1) у вези са чланом 20. став (1) Кривичног закона Републике Српске, за које је оглашен кривим том пресудом, о с у ђ у је на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се, на основу члана 44. став (1) Кривичног закона Републике Српске урачунава вријеме лишења слободе од 13.05.2006. године од 00,50 часова па до 13.05.2006. године до 20,15 часова.

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда Добоју број 13 0 К 000226 09 К од 10.04.2009. године, оглашен је кривим С.М. због кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) у вези члана 20. став (1) Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 49/03, 108/04, 37/06 и 70/06 - у даљем тексту: КЗРС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју му је урачунато вријеме лишења слободе. Оптуженом је

изречена мјера безбједности одузимања предмета – пиштоља којим је дјело извршено, једног оквира и три метка, обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка, чија ће висина бити одређена посебним рјешењем, док је оштећени Д.К. са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни тужилац у Добоју због одлуке о казни и бранилац оптуженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примјене Кривичног закона, битних повреда поступка и одлуке о казни. Приједлог жалбе окружног тужиоца је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи казна затвора у дужем трајању, а бранилац оптуженог жалбом предлаже да се жалба усвоји, побијана пресуда укине и закаже и одржи нови претрес.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа замјеник главног републичког тужиоца је остала код навода и приједлога из жалбе окружног тужиоца у Добоју, бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је изјавио да прихвата наводе жалбе браниоца и приједлоге садржане у жалби.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у дијелу који се жалбама побија, а у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку, а што одговара одредби члана 320. Закона о кривичном поступку – пречишћени текст („Службени гласник РС“, бр. 100/09, у даљем тексту: ЗКП – пречишћени текст), те је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У погледу чињеничног стања жалба браниоца оптуженог налази да се побијана пресуда темељи на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању која се првенствено огледа у томе што је суд погрешно утврдио чињеницу да је оптужени, на начин наведен у пресуди, извршио кривично дјело убиства у покушају јер није потврђено ни једним доказом да се оптужени оштећеном обратио ријечима: Гдје си Р., а не наводи се у каквом су положају били оптужени и оштећени када је оптужени приликом задавања ударца пиштољем у тјемени предрио главе оштећеног. У оквиру овог жалбеног основа жалба браниоца оптуженог не спори сукоб и повређивање оштећеног на начин како то описује оптужени у своме исказу у својству свједока, посебно апострофирајући да када је престао напад оштећеног оптужени није предузео ни једну радњу према оштећеном, поготово не радње наношења тјелесних повреда употребом пиштоља, иако је у оквиру пиштоља имао три метка и један метак у цијеви, покушавајући такође да компромитује исказ свједока Н.В. Осим тога сматра да суд погрешно закључује да је код оптуженог постојала намјера да оштећеног лиши живота јер радње оптуженог нису усмјерене с циљем лишавања живота оштећеног већ у циљу одбране од напада оштећеног.

Због овако погрешне и произвољне оцјене доказа и произвољних закључака суд чини битне повреде поступка што као директну посљедицу има погрешну примјену Кривичног закона на штету оптуженог, па се због наведених пропуста и закључака пресуда не може на поуздан начин испитати што је додатно чини незаконитом.

Што се, пак, тиче жалбеног основа одлуке о казни, жалба окружног тужиоца сматра да су олакшавајуће околности прецијењене и да се изреченом казном неће постићи сврха кажњавања, док, с друге стране жалба браниоца оптуженог сматра да је казна престрого одмјерена и да првостепени суд није правилно оцијенио олакшавајуће околности на страни оптуженог, као и допринос оштећеног.

Испитујући основаност жалбених навода у свим сегментима побијане пресуде, овај суд налази да су ти наводи неосновани. Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка које жалба означава као погрешне и произвољне оцјене доказе и прозвольне закључке због чега је пресуда не може на поуздан начин испитати (у чему би се састојала битне повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП – пречишћени текст), та повреда није учињена, јер је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама, она је правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока, налазе и мишљења вјештака и материјалне доказе и дала правилну оцјену тих доказа, због чега се супротне тврдње жалбе не могу прихватити. Наиме, пресуда је, оцјењујући проведене доказе, извела правилан закључак да је оптужени задао ударац пиштољем оштећеном у тјеменом предјелу главе, а затим испалио више хитаца из пиштоља у правцу оштећеног, којом приликом је овај задобио повреде у виду устрелне и прострелне ране лијевог препонског предјела и прострелне ране десне надколјенице. Дакле, не стоји приговор жалбе браниоца оптуженог да пресуда није дала разлоге због којих прихвата исказе саслушаних свједока, јер су непосредни очевици критичног догађаја оштећени Д.К. и свједок Н.В. потврдили да се догађај збио управо на начин и под околностима како је то наведено у изреци побијане пресуде. Код оваквог стања ствари наводи који се износе у жалби браниоца оптуженог да није потврђено ни једним доказом да се оптужени оштећеном обратио ријечима: Гдје си Р., да је оштећени извршио напад на оптуженог, да је оптужени испалио 3-4 хица у земљу након што је претходно упозорио оштећеног да му не прилази и да ће пуцати, да оптужени није предузео нити једну радњу према оштећеном када је престао напад оштећеног, иако је у цијеви пиштоља имао један, а у оквиру пиштоља још три метка и да није утврђено да ли су оптужени и оштећени били окренути лицем у лице, да ли је оптужени задао ударац оштећеном са леђа или док је овај био у сагнутом положају, указују се као неаргументовани.

Жалба, сматрајући да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, у суштини, оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера, у суштини, спада у жалбени основ погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама и правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока управо на начин како то прописују одредбе члана 295. и члана 304. став 7. ЗКП – пречишћени текст и дала правилну оцјену тих исказа, због чега се супротне тврдње жалбе не могу прихватити. Наиме, пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, доводећи их у везу са налазима и мишљењима вјештака и садржајем записника о увиђају, фотодокументацијом, скицом лица мјеста и другим проведеним

доказима, извела правилан закључак да је оптужени наведеног дана покушао лишити живота оштећеног, јасно образлажући начин предузимања радњи извршења како је то поближе описано у изреци побијане пресуде. Нема мјеста аргументима жалбе браниоца оптуженог, наведеним уз приговоре чињеничној основи побијане пресуде, супстанцираним у наводима да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице, а оне које је прихватио као утврђеним, таква утврђења нису заснована на ваљаним доказима. Насупрот овим приговорима и овај суд налази да за своја утврђења побијана пресуда има довољно упоришта у изведеним доказима. Ово из ралога што докази на којима се заснива побијана пресуда у сегменту утврђења да је оптужени извршилац предметног кривичног дјела, и по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за такав закључак. Ту се прије свега имају у виду записник о увиђају, фотодокументација лица мјеста, извјештај ПС М. и налаз и мишљење специјалисте судске медицине, као објективни докази да су повреде у виду устрелне и прострелне ране лијевог препонског предјела и прострелна рана нанесене дејством пројектила испалених из ручног ватреног оружја са најмање два одвојена пројектила, а раздерна рана тјемена главе ударцем дршке пиштоља, а затим и искази свједока оштећеног Д.К. и свједока Н.В., а дјелимично и оптуженог као свједока. Ови докази су били предмет посебно брижљиве и садржајне анализе од стране првостепеног суда, и то тако што је засебно цијењен њихов садржај, а потом у корелацији са другим проведеним доказима. Побијана пресуда посебно цијени садржај исказа свједока – оштећеног Д.К. и свједока Н.В., који су једини били на лицу мјеста и који су критични догађај описали баш онако како је описано у изреци побијане пресуде.

Оваквим приступом у оцјени доказа побијана пресуда је наведене доказе прихватила као истините и увјерљиве, дајући при томе, и са аспекта оцјене овог суда, валидну аргументацију. Као резултат правилне и пажљиве оцјене свих доказа проведених пред првостепеним судом произилази закључак побијане пресуде о поузданости утврђења те пресуде да је оптужени извршио кривично дјело убиства из члана 148. став (1) у вези члана 20. КЗРС. За закључке о одлучним чињеницама при оцјени вриједносног значаја проведених доказа, побијана пресуда је дала детаљне и јасно одређене разлоге у образложењу. Те разлоге као валидно образложење прихвата и овај суд у цијелости, па се не могу прихватити као неосноване неарументоване тврдње жалбе које апострофирају мањкавост у оцјени вјеродостојности исказа неких свједока.

Слиједећи одбрану изнијету на главном претресу пред првостепеним судом, жалба браниоца оптуженог истрајава у тврдњи да наведене радње оптуженог имају одбрамбени карактер, указујући тиме на нужну одбрану као околност која искључује постојање кривичног дјела. У прилог такве тврдње жалба истиче да није доказано да је код оптуженог постојала намјера да оштећеног Д.К. лиши живота, при чему се посебно указује на чињеницу да оптужени хице из пиштоља устремљује у земљу и испред оштећеног, а не у виталне дијелове тијела, а све са циљем и намјером да одбије противправан и нескривљен напад оштећеног.

Супротно изнијетим жалбеним аргументима, изнесеним у оквиру жалбеног разлога погрешне примјене Кривичног закона, овај суд налази да докази проведени на главном претресу и правилно оцјењени од стране

првостепеног суда, представљају поуздану основу за закључак првостепене пресуде у погледу свих чињеница од одлучног значаја, укључујући и напријед наведене, а за жалбу спорне чињенице у погледу околности под којима је дјело почињено. Ту се прије свега имају у виду искази саслушаних свједока Д.К. и Н.В., на које се позива побијана пресуда интерпретирајући њихов садржај и дајући њихову оцјену, а који искази посматрани у међусобној повезаности потврђују правилност закључка првостепене пресуде о чињеницама и околностима под којима је дошло до извршења конкретног кривичног дјела. Осим тога првостепена пресуда интерпретира и цијени стање затечено на лицу мјеста према записнику о увиђају, а посебно налаз и мишљење љекара вјештака судске медицине према коме су повреде у виду устрелне и прострелне ране лијевог препонског предјела и прострелна рана нанесене дејством пројектила испалених из ручног ватреног оружја са најмање два одвојена пројектила, а раздерна рана тјемена главе ударцем дршке пиштоља. За наведени закључак побијана пресуда је дала разлоге на страни 16. пасус 3. првостепене пресуде, које као мјеродавно образложење, прихвата и овај суд.

Из наведеног произлази да су неосноване жалбене тврдње браниоца оптуженог о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка, приликом доношења и писмене израде побијане пресуде, те приговори о мањкавости чињеничне основе пресуде које су, према становишту жалбе, имале за посљедицу и погрешну примјену Кривичног закона.

Одлуку о казни овај суд је испитао у вези са приговорима жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог, те налази основаном тврдњу жалбе браниоца оптуженог о престојности изречене казне, док се супротна тврдња жалбе окружног тужиоца (да је казна преблага) не може прихватити. Наиме, олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и које очигледно цијени као особито олакшавајуће околности обзиром на примјену члана 38. тачка 2) КЗРС приликом одмјеравања казне, и на које се позива у образложењу пресуде, а које жалба браниоца апострофира, нису у довољној мјери дошле до изражаја у утврђеној казни затвора оптуженом за почињено дјело, што је резултирало престојаношћу изречене казне затвора у трајању од три године и шест мјесеци. Ту се прије свега имају у виду чињенице да је кривично дјело остало у покушају и оне олакшавајуће околности које позитивно карактеришу ранији живот оптуженог, односно које се наводе у образложењу првостепене пресуде. Тврдње жалбе тужиоца да овакве олакшавајуће околности не оправдавају изрицање овакве санкције указују се као неосноване. Указивање да се ради о тешком кривичном дјелу и нападу на лични интегритет оштећеног, на исказану одлучност и упорност у извршењу кривичног дјела, при чему је оптужени био свјестан посљедица које су могле наступити у виду лишења живота оштећеног, су чињенице и околности које представљају обиљежја кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим и не могу се двоструко вредновати, односно цијенити као отежавајуће околности. Ради тога је, овај суд преиначио првостепену пресуду, тако што је изрекао казну затвора у трајању од три године, у увјерењу да је изречена казна адекватна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, те истовремено довољна и потребна мјера казне за постизање сврхе кажњавања из члана 28. КЗРС у свим њеним сегментима.

Из изнијетих разлога жалба окружног тужиоца је одбијена као неоснована, а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог, преиначена је првостепена пресуда на основу одредбе члана 328. став (1) ЗКП – пречишћени текст, на начин описан у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Мр Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић